

Pohled', co ti prospívá.

Proč vy, lidé, chcete duchovně vždy něco **jiného** než to, co skutečně **potřebujete** a co by vám **prospělo**! Tato prazvláštní osobivost působí ničivě jako těžká nákaza mezi všemi hledajícími.

Sotva by bylo účelné, abych se vás dotazoval na příčiny. Nemůžete dát ani sobě žádného vysvětlení, i kdybyste se namáhali přemýšlet o tom dnem i nocí.

Pozorujte sami sebe v klidu. Podívejte se na otázky ve vás vyvstávající. Sledujte pochod svých myšlenek, kam vedou a brzy uvidíte, že jsou to z největší části vždy takové úrovně, jichž nikdy nemůžete dosáhnout, protože jsou výše než váš původ. Proto jich také nikdy nemůžete pochopiti.

Má-li vám však něco **prospívati**, je tu základní podmínkou, abyste to vše mohli pochopiti.

To si ujasněte v celém svém myšlení, jednání a zařídte se podle toho. Pak budete mít také všechno snazší. Zabývejte se tedy jen tím, co opravdu můžete pochopit, co tedy je v rámci vašeho lidského bytí.

Úroveň vaší schopnosti uvědomění ve směru vzhůru, k světlým výšinám, jest jakožto lidskému duchu ostře ohraničena; proto však není snad malá. Je v ní pro vás dosti místa pro všechny věky a proto také dostatečné pole působení.

Bez hranic pro vás jest jediné možnost vašeho **vývoje**, který se v tomto poli působnosti jeví stupňovaným zdokonalováním

vaší činnosti. Dbejte proto velmi přesně toho, co vám dnes říkám:

Vzestup vašeho zdokonalování v duchovním **působení** jest zcela bez hranic, nemá žádného konce. Ve vzestupu můžete se stávat stále silnějšími. Čím budete silnější, tím více se bude samočinně rozšiřovat vaše pole působnosti, a v tom najdete mír, radost, štěstí a blaženost.

Také o blaženosti dělali si všichni lidé dosud falešnou představu. Blaženost vyplývá pouze ze zářivé radosti požehnaného tvoření, ne snad z lenošného nic nedělání a požívačnosti či jak se tato faleš chytře přikrývá výrazem „**sladká** nečinnost.“

Z tohoto důvodu nazval jsem lidský ráj již často „světlou říší radostného tvoření!“

V ničem **jiném** nemůže se dostat lidskému duchu blaženosti než v radostném působení pro Světlo! Jen v tomto působení dostane se mu nakonec koruny věčného života, jež dává lidskému duchu možnost smět **věčně** spolupůsobit v koloběhu stvoření, bez nebezpečí propadnout rozkladu jako nepotřebný kámen ve stavbě.

Vzdor této, jim tak milostivě povolené možnosti trvalého zdokonalování ducha, nemohou lidé překročit rámeček pole své působnosti ve stvoření. Nikdy nemohou ostře vytýčené hranice, v nichž smí být vědomí, odstraniti. Právě v tom, že prostě nemohou, je přirozeně i to, že nesmějí. To působí vždy samočinně a právě proto také nepřekonatelně.

Zdokonalování spočívá ve stále svítivějším vyzářování

ducha, což se přiměřeně projeví zvýšenou silou působnosti.

Stupňující se svítivost ducha vzniká opět očistěním a zjasněním duše, když ve chtění k dobrému usiluje vzhůru. Jedno vyvíjí se zde v přísné důslednosti z druhého.

Zabýváte-li se **výlučně** a opravdově dobrem, pak následuje to ostatní samo sebou. Není to tedy tak těžké. Vy však saháte svým chtěním vždy znovu daleko za to. Tím si již předem to nejjednodušší nejen ztěžujete, ale velmi často dokonce znemožňujete.

Uvažte, že ve stoupajícím zdokonalení ani to nejsilnější záření vašeho ducha nemůže změnit jeho **druh**, vždy jen jeho **stav**!

Proto není nikdy možné překročení rámce hranic lidského vědomí, protože hranice určuje **druh** a nikoliv stav. Stav však zase buduje uvnitř tohoto velkého rámce druhu ještě zcela zvlášť malé, částečné stupně pro sebe, které mohou být překročeny změnou stavu.

V tomto rámci jsou obrovské dálky, celé světy, kterých vy ani duchovně nepřehlédnete a v nichž můžete setrvávat celé věky a působit bez konce.

Vnikněte do toho a zabývejte se **tím** důkladně. Jen tak můžete být šťastni! V mém Poselství dal jsem vám přesné vědění, s čím souvisíte a co je s vámi spojeno, jak působíte svým myšlením a svým jednáním a čeho tím **musíte** dosáhnout.

Měli jste se tomuto vám poskytnutému vědění oddat se vši opravdovostí a tak konečně vyplnit místo, jaké člověk v tomto

stvoření má zastávat. Vy jste však místo toho řídili všechno své myšlení, své otázky a také přání vždy daleko za to, do úrovní, kterých lidský duch nemůže vědomě nikdy dosáhnout.

Proto mu také není možno o tom cokoliv opravdu pochopiti. Všechno to tkaní, záření, usilování, krátce celé bytí v těchto úrovních zůstane lidem věčně nesrozumitelné, neskonale vzdálené. Proto mu nemůže takové hloubání přinést žádného užitku. Promrhá jen čas a také sílu, která je mu poskytnuta k jeho vlastnímu potřebnému vývoji. A na konec musí jako nepotřebný zahynout.

Hněte sebou už konečně se vši silou **v té** úrovni, kterou **vám** Tvůrce dal. Vy ji máte vést k nejčistší kráse. Vy z ní máte vytvořit zahradu Boží, podobnou ráji. Vaše úroveň má být ztělesněnou modlitbou vděčnosti, jásavě vystupující ke stupňům trůnu Božího, aby činem pokorně chválila Tvůrce všech věcí za tak velké bohatství milosti! –

Jak malí jste vy, lidé a přece tak nezměrně nároční a domýšliví. Kdybyste se jen trochu chtěli pohnout **správným** způsobem, tak, abyste se čistě, harmonicky zachvívali v prázákonech stvoření a ne jako dosud jen všude překáželi svou neznalostí, pak by nejhojnější požehnání tryskalo ze všeho nač položíte ruku, lhostejno při jakém podnikání.

Nemohlo by to vůbec být ani jiné. Se stejně neomylnou jistotou, s jakou už dávno padáte do záhuby, viděli byste se zvedání vzhůru se stejnou silou, která vás vede k duchovnímu bohatství a pozemské bezstarostnosti.

Nejdříve však musíte **znát** svůj domov ve stvoření a v něm

také vše, co vám prospívá a pomáhá. Vy musíte vědět, jak máte putovat a působit a to ještě dříve než může rozkvět začít.

Pokuste se nejprve sebe **pozemsky** správně postavit do záchvův Božských zákonů, kterých nikdy nemůžete obejít, aniž byste sobě nebo svému okolí ublížili. Opřete také **své** zákony o ně, nechte je z těchto vzniknout a budete mít rychle mír a štěstí. Mír a štěstí pomohou k vaší výstavbě, po které tolik toužíte. Bez toho je všechna námaha marná a i největší schopnosti vycvičeného rozumu nejsou k ničemu a přinesou neúspěch.

Na **vás** záleží, na vás samých, na každém jednotlivci a ne, jak jste se dosud tak rádi snažili klamat, že vždy na tom druhém! Zkuste to nejdříve jen na sobě, ale to právě nechcete! Domníváte se být povzneseni nad tím nebo se vám začátek jeví být příliš malým a vedlejší věcí.

Ve skutečnosti je to jen lenost vašeho ducha, která jest schopna vás zdržovat a již jste všichni již zotročení po tisíciletí; váš rozum, poutající vaše duchovní schopnosti, vám už nemůže pomoci, když jde o to podřídit se nyní čisté síle Boží nebo zahynout.

Musíte svého ducha oživit, v sobě probudit, aby poznal vůli Boží a slyšel, čeho od vás požaduje. Jen vůli Boží jest člověk poddán od prapočátku a ničemu jinému. Jen vůli Boží musí skládat nyní počet ze všeho, co způsobil v této části stvoření, jemu propůjčené jako jeho domov.

A váš neblahý sklon sahat vždy po něčem vyšším, toužit vždy po cizím, místo radovat se ze svého okolí, postaví se proti vám jako jedno z nejhorších vašich provinění a bude svědčit o zlu.

Zlo vzniklo z lenosti vašeho ducha, kterého nemáte zaměňovat s rozumem. Rozum není duch!

Vždyť vy jste to i pozemsky vždycky takto dělávali, místo, abyste se vši silou a radostí zkrášlovali své okolí, zdokonalovali je a přivedli k plnému rozkvětu, chcete často odtamtud pryč, protože se vám to zdá být pohodlnější a slibující rychlejší úspěch. Chcete se od svého okolí odloučiti, abyste našli žádané zlepšení, protože vždycky očekáváte ve všem cizím současně také zlepšení a zkrášlení!

Zkuste nejdříve **správně zužitkovati** to, co vám bylo **dáno**. Najdete při tom jeden zázrak za druhým.

Aby bylo možno něco správně použít, je nutno to nejdříve důkladně **znát** a to je to, co vám naprosto chybí. Byli jste vždy příliš líní, než abyste poznávali vůli svého Boha, která je jasně a zřetelně viditelná ve stvoření.

Vždy znovu musím se dotýkat této staré vaší rány, z níž jsem už tak často strhal všechny obaly a kterou se snažíte stále znovu pečlivě zahalovat. Tato rána je prapůvod všeho zla, pod kterým musíte nyní trpět, až se od něj osvobodíte anebo naprosto zhroutíte. Tato rána jest a zůstane dobrovolnou leností vašeho ducha!

Mnozí z pozemských lidí nebudou už více schopni osvobodit se ze zabíjejícího objetí zla. Příliš dlouho váhali a nikdy se nevzchopili.

Je přirozené, že chytrost rozumu snaží se zastírat duchovní mdlobu, protože probuzením ducha nastává rychlý

konec panství rozumu.

Jen duchovní lenost nedbá toho, co bylo dáno, nesnaží se odkrýt krásu toho a stále to zdokonalovat. Lenost ducha se domnívá, že jen ve změně najde zlepšení. Hledá své štěstí ve všem, co se jí zdá být **cizím**.

Člověk nemyslí při tom na to, že změna je podmíněna vykořeněním a pak postavením takto vykořeněného na **cizí** půdu, s níž si ještě neví co počít. Proto dělá velmi lehce velké chyby, které přinášejí nečekané špatné následky. Kdo vkládá svou naději na **změny**, kdo neví co počít s tím, co mu bylo **dáno**, tomu chybí vážné chtění a schopnost. Staví se sám předem na kolísající půdu dobrodruha!

Poznejte nejprve správně sami sebe a použijte to, co vám Bůh poskytuje k používání! Použijte to takovým způsobem, aby to bylo **schopné** rozkvětu. Pak se **musí** stát země a celá úroveň stvoření, ponechaná lidskému duchu k vývoji, **rájem**, v němž sídlí jen radost a mír. Zákon stvoření musí pak pracovat **pro** vás se stejnou jistotou, s jakou **nyní** musí být proti vašemu jednání. Přírodní zákon jest neochvějný, silnější než lidská vůle, protože spočívá v paprsku Prasevřta!

Není již daleko hodina, v níž lidé budou **muset** poznat, že to vůbec není těžké žít jinak než dosud a vycházet se spolulidmi v **míru**! Člověk bude vidoucí, protože mu nyní budou Bohem vzaty všechny možnosti jeho dosavadního **falešného** myšlení a jednání.

S hanbou pak bude muset poznat, jak směšně se choval ve svém shonu za marnými věcmi, a jak byl **nebezpečný** celé části

stvoření, která byla mu svěřena z milosti k používání a k radosti.

Bude pak v budoucnosti žít svým spolulidem jen k radosti jako oni jemu. Nebude už v sobě nosit závistivou žádostivost toho, co dosud ještě nemá. Probudí se schopnost rozvinout krásu svého vlastního okolí k nejnádhernějšímu rozkvětu. Bude utvářet všechno zcela podle svého druhu, jakmile se postaví do velkého, požehnaného zachvívání nejprostších prazákonů stvoření, jimž jsem vás mohl vyučovati svým Poselstvím, dík lásce Boží, která tentokrát trestajíc pomáhá, aby zachránila ty, jež jsou ještě dobré vůle a pokorní duchem.

Chcete-li budovat, **rozjasněte** nejprve **svého ducha** a učíňte jej silným a čistým. **Zjasniti** znamená nechat ho uzrát! Stvoření stojí již v čase **žní** a člověk jako tvor s ním.

On však v něm zůstal pozadu svým tvrdošíjně falešným chtěním. Sám se postavil stranou všech k Světlu letících záchvěvů a musí být již nyní **zesíleným**, radostnějším kroužením stvoření odhozen, protože se ve své nezralosti nemůže na něm udržet.

Zralého či zjasnělého člověka možno velmi lehce poznat, neboť stojí ve Světle a míjí vše temné. Jeho druh vyvolává také mír.

Není tu již žádného vzkypění. Ve velkém vzepětí radostného tvoření vládne jen klidná věčnost, nebo chladná přísnost, která přátelsky osvětluje a zjasňuje chyby těch, kteří ještě nemohli zesílit v duchu, kteří jsou ještě podrobeni kvasu, který má přivoditi očistění a zjasnění, nebo ... zkázu.

Jen temno může vzkypět, nikdy Světlo, jevící vždy chladnou čistotu a míruplnou rozvahu ve vědomé síle vysokého vědění.

Kde tedy může v lidech ještě **vzkypět** hněv, tam je třeba vypálit ještě nějaké slabosti. Takový duch může také i podlehnout útokům temnot nebo sloužit jim jako nástroj, není ještě zjasnělý, není ještě dost očištěn.

A tak je to se **všemi** slabostmi, které máte a které, jak se zdá, vůbec nechcete – nebo jen za velkých těžkostí – odhoditi.

Ve skutečnosti by to nebylo tak těžké, kdybyste mohli porozumět, že máte rozumně zacházet **s tím**, co vám Bůh dal. **Správně** používat to, co již držíte v rukou a sebe vpraviti do záchvěvů zákonů, jichž znalost jste si mohli z mého Poselství už dávno osvojiti. Pak je to až dětsky lehké v opravdovém slova smyslu.

Nechte toho zabývání se převážně otázkami, jež přesahují vám vykázané pole a uče se nejprve dokonale znát vše **to**, co je **ve** vás a **kolem** vás. Pak přijde vzestup zcela sám, protože budete samočinně pozdviženi účinky vašeho jednání.

Buďte **proští** v myšlení a jednání; neboť v prostotě je velikost a také síla! Není to krok zpět nýbrž vpřed a upraví **pevnou** stavbu k novému bytí, v němž najde každý člověk své místo. Pak už nebude zmaten a spoután, nýbrž každým způsobem přehledný, jasný a čistý, jedním slovem: Zdravý! Přirozený!

Vyvíjejte se jako vnitřně přímí, opravdoví **lidé** a budete mít hned nejužší spojení s celým stvořením. Celé stvoření vám bude

pomáhat ve všem, čeho potřebujete pro sebe a svůj vzestup. Žádnou jinou cestou toho nemůžete dosáhnout!

Pak se vám dostane hojnost všeho, čeho vám bude třeba a co vám udělá radost a přinese mír. Až pak! V žádném případě dřív, i kdybyste se o to nevím jak namáhali. Nyní přišel čas, v němž se člověk na zemi **musí** otevřít slovu Božímu, což je totéž jako vpravení se do stávajících, stvoření udržujících a povzbuzujících zákonů nejsvětější vůle Boží!

Není pro celé lidstvo žádné jiné cesty ani jiné pomoci! Musí **poznat** a vpraviti se nebo zahynout; **neboť soud je zde!** Žádný člověk vám nyní již v nadcházející nouzi neporadí ani nepomůže. **Jedině Bůh!**